

tæren i Sammenligning med Centraladministrationens Embedsmænd. Overhovedet mener jeg, at man maa stille sig det klart for Øje, at ved en saa vældig Administration, som Statsbanerne allerede er og yderligere vil blive, maa man vænne sig til, at de mest fremstaaende Embedsmænd bliver stillet saa gunstigt, at der ogsaa paa Grundlag heraf kan stilles særlige Krav til dem i Retning af Duellighed og andre vigtige personlige Egenskaber.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) har særlig fordybet sig i Forholdet mellem Distriktscheferne og Afdelingscheferne. Han udtalte som sin Overbevisning; at den ærede Ordfører for Flertallet ikke forstod dette Forhold. Nu har den ærede Ordfører for Flertallet for saa vidt klaret for sig, og jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, jeg havde kun det Indtryk, at den ærede Ordfører for Flertallet meget godt forstod dette Forhold, dernæst fik jeg et lige saa klart Indtryk af, at det ærede Medlem fra Frederiksberg ikke forstod det. Jeg ved nu ikke, om Skylden herfor bør lægges paa den ærede Ordfører eller paa det ærede Medlem, men noget af Skylden maa sikkert lægges paa Generaldirektionen, hvis Bemærkninger det ærede Medlem udtalte, han havde studeret nøje sammen med det øvrige Materiale. Ganske vist havde det ærede Medlem ogsaa benyttet sin egen Eftertanke, men, som det forekom mig, ikke med synderlig godt Resultat. Generaldirektionens Bemærkninger er paa dette som paa flere andre Punkter stærkt polemiske, og dette gør dem mere underholdende, men ikke fuldt saa oplysende, som de maatte kunne være blevet uden dette underholdende Moment. Det gør en stor Forskel, om man vil angribe eller forsvare en Sag. Det ærede Medlem fra Frederiksberg vil kende det fra sig selv. Jeg glæder mig ofte over at høre det ærede Medlem, naar han taler. Han er altid underholdende, fordi han altid angriber, men jeg tør ikke paastaa, at hans Ord i tilsvarende Grad er oplysende. Men derved er at bemærke, at der ikke sker Skade derved, for det ærede Medlem har alligevel aldrig selv nogen positiv Mening og stiller aldrig selv noget Forslag, og naar det ærede Medlem er færdig med sin Kritik, er der bogstavelig ikke andet at gøre end alligevel at vedtage det foreliggende, fordi det ærede Medlem ikke har stillet noget andet. Det er som en Ildprøve, Tingene skal igennem.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg

paaviste i Gaar en betydelig Konfusion i den foreliggende Ordning af Statsbanernes Styrelse og udtalte et Haab om, at jeg i mine stille Timer var naaet til den Erkendelse, at Lovforslaget var mislykket. Saaledes er det ikke. Jeg havde ganske vist en Følelse af Ængstelse i Gaar ved at iagttage, hvordan det ærede Medlem legede Himmelspræt med disse Afdelingschefer og Distriktschefer, men jeg vidste jo, at de snart vilde komme i andre Hænder, og saadan som de er placerede i Lovforslaget, er det ikke saa vanskeligt at holde Rede paa dem. Distriktschefernes umiddelbare foresatte er Generaldirektøren, som til sin Medhjælp har Afdelingscheferne, der altsaa ikke er Distriktschefernes foresatte. Følgelig har Afdelingscheferne ikke andet at sige over Distriktscheferne, end hvad Generaldirektøren bemyndiger dem til. Brevveksling sker imellem Generaldirektøren og Distriktscheferne, men det er sandsynligt, at Generaldirektøren i næsten alle Tilfælde vil benytte sig af Generalsekretærens eller Afdelingschefernes Medhjælp til Udførelse af den Brevveksling, og i mange Tilfælde vil han maaske anmode dem om selv at foretage denne Brevveksling paa hans Vegne. Mundtlig Forhandling sker ogsaa direkte mellem Generaldirektøren og Distriktscheferne, men det er sandsynligt, at Samtalerne for en stor Del vil blive overværet af en eller flere Afdelingschefer, eller at de vil blive ført af en af disse paa Generaldirektørens Vegne. Afdelingscheferne kan blive sendt ud i Distrikterne til Forhandling eller Tilsyn, men altsammen efter Generaldirektørens Ordre. Hvilken Konfusion er der deri? Jeg beder det ærede Medlem til Sammenligning tænke paa Forholdet mellem en Minister, hans Departementschef og de Ministeriet underlagte Institutioner. Ministeren er Institutionernes Lederes foresatte, det er Departementschefen ikke, men han forhandler mundtligt og skriftligt paa Ministerens Vegne og underskriver ligeledes paa dennes Vegne og Ansvar. Saaledes er Forholdet ogsaa f. Eks. i en Bank mellem Direktøren og Bestyrerne af de Filialer, Banken har i Provinserne. Direktøren er Filialbestyrerens foresatte, men han har til sin Medhjælp, ogsaa i Samarbejdet med Filialbestyrerne, Kontorchefer, Prokurister, eller hvad de nu hedder. Disse er ikke Filialbestyrernes foresatte og er ikke en Instans, men de handler og skriver i stor Udstrækning paa Direktørens Vegne og paa hans Ansvar. Ogsaa her har vi den Inddeling, som det ærede Med-